

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ»

Μου λείπει ο Εύης. Παρόλο που υπάρχουν πολλοί που έχουν πολύ περισσότερο δικαίωμα να αισθάνονται το κενό της απουσίας του, καθώς μοιράστηκαν ασύγκριτα πολλά μαζί του, έχω κι εγώ μερίδιο στην απώλεια. Έχω χάσει τη χαμηλόφωνη (εκτός κι αν εκείνος ήθελε ν' ακουστεί) ανταλλαγή άμεσων (από το διάλειμμα) εντυπώσεων, τις μη εν δήμω σαρκαστικές αποτιμήσεις όσων βλέπαμε, τις τηλεφωνικές του κυριακάτικες αντιδράσεις στα γραπτά μου, τις συχνά διαμετρικά αντίθετες απόψεις, όπου η διαφωνία ήταν για μένα πιο ενδιαφέρουσα από την ομοφωνία με άλλους. Το αισθανόμουν ιδιαίτερα έντονα στην αφιερωμένη

στη μνήμη του παράσταση του «Αύγουστου», από τον ΘΟΚ, επειδή στην αρχή αρχή της μακράς πορείας αυτής της παραγωγής προς την υλοποίηση της παράστασης ήθελε να με προϊδεάσει για τα προτερήματα του κειμένου του Τρέισι Λετς, στα οποία πίστευε πολύ. Θα του έλεγα ότι θεωρώ καλύτερο κομμάτι του κειμένου, αλλά και της παράστασης, την πρώτη σκηνή, με τον Ντίνο Λύρα να παίζει τόσο καλά τον πατέρα της οικογένειας Μπέμπερλι να προετοιμάζει την έξοδό του από τη ζωή. Όσοι δεν πρόσεξαν το ποιοτικό άλμα του ηθοποιού, όσοι θεώρησαν ότι είναι υπερβολικά αναγνωρίσιμη η μανιέρα του, έσφαλαν! Η σκηνή είχε μέσα την ποίηση που λιγότευε αργότερα, την ποίηση που ο Ο' Νιλ, με τον οποίο συγκρίνουν τον Λετς, ήξερε να κρατήσει μέχρι το τέλος.

Θα έλεγα ότι ο Λετς είναι αναμφίβολα πολύ καλός διαλογογράφος, έτσι ώστε τα τουσέ των αμοιβαίων κατηγοριών των μελών της οικογένειας Ουέστον να προκαλούν τον ζητούμενο πόνο και οι ανά δύο συγκρούσεις να είναι υποκριτικά γόνιμες. Και, προσθέτω, αξιοποιημένες από τον Νεόφυτο Ταλιώτη και τους πλείστους του καστ. Ιδιαίτερη υποκριτική ευστοχία είχαν η Αννίτα Σαντοριναίου και η Στέλα Φυρογένη, οι οποίες μετά από τη βάσανο του «Τρίτου στεφανιού» παίζουν (απίστευτο!) ακόμα καλύτερα. Θα έλεγα πόσο μου άρεσε η Νιόβη Χαραλάμπους και πόσο ενδιαφέρον είναι να τη δούμε στη «Φαίδρα». Θα έλεγα ότι με ξένισε στο έργο η σχεδόν όπως στο βραζιλιάνικο σίριαλ συσσώρευση «καλά κρυμμένων μυστικών», το κλισέ «πρωτόγονο ίσον πνευματικό» στη μορφή της Ινδιάνας που γέννησε στην παράσταση το φωναχτά συμβολικό φινάλε. Όμως ο συμβολισμός του αδιέξοδα κλειστού χώρου μέσα από τις λάμπες του Άγγελου Αγγελή ήταν ωραίος.